

Դանիելի Գիրքը — Հարյուր ութսունյոթերորդը

Առյուծի հայտնությունը. Պանիումից մինչև վերջնական կնքումը

Jeff Pippenger

2024-04-17

Երբ Հիսուսը բացում է մի մարգարեական ճշմարտություն, Նա ներկայացվում է որպես Հուդայի ցեղից Առյուծ, և Կեսարիա Փիլիպպեում Հուդայի ցեղից Առյուծը սկսեց բացել, «որ ինքը պետք է գնա Երուսաղեմ, և շատ չարչարանքներ կրի ծերերից, քահանայապետներից և դպիրներից, և սպանվի, և երրորդ օրը հարություն առնի»: Այդ ճշմարտությունները համահունչ են այն պատգամին, որ Նա բացեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքման ժամանակի սկզբում, ապա դարձյալ նույն այդ ժամանակաշրջանի հենց վերջում: Այդ ճշմարտությունները համահունչ են այն պատգամին, որը ներկայացված է Դանիելի գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասներեքից տասնհինգ համարներում:

Երբ Նա այդ ճշմարտությունը բացում է հարյուր քառասունչորս հազարին, Նա դա անում է տող առ տող մեթոդաբանությամբ, որովհետև հենց այնտեղ են գտնվում Աստծո արքայության «բանալիները»: Այդ ճշմարտությունները պետք է ուսովեն, որովհետև դրանք Աստծո արքայության բանալիներն են, իսկ Աստծո արքայությունը պետք է լինի Իր ժողովրդի ներսում:

Երբ փարիսեցիները Նրանից հարցրին, թե երբ պիտի գա Աստծու արքայությունը, Նա պատասխանեց նրանց ու ասաց. «Աստծու արքայությունը տեսանելի նշաններով չի գալիս. և չեն ասի՝ «Ահա այստեղ է», կամ՝ «Ահա այնտեղ», որովհետև, ահա, Աստծու արքայությունը ձեր մեջ է»: Լուկաս 17:20, 21.

Դները ևս հավատում են և սարսռում, որովհետև բավական չէ պարզապես հավատալ «ճշմարտությանը»: Այն պետք է դառնա քո մի մասը, ինչպես կերած մարմնական կերակուրը: Տասներեքից մինչև տասնհինգ համարների պատմության մեջ Հուդայի ցեղի Առյուծը բացում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի հետ կապված ճշմարտությունները, և այդ ճշմարտությունները կնիքը դրոշմում են իմաստուն կույսերի ճակատների վրա՝ գալիք ճգնաժամից առաջ: Հուդայի ցեղի Առյուծը լիովին գիտեր Մատթեոսի տասնվեցերորդ գլխի վկայությունը, և Նրա այցը Կեսարիա Փիլիպպե համընկնում էր Դանիելի՝ Պանիումի մասին վկայության հետ, և Նա գիտեր, որ խաչի ստվերը, որի տակ Ինքը և Իր աշակերտը կանգնած էին Կեսարիա Փիլիպպեում, ներկայացնում էր գալիք կիրակնօրյա օրենքի ստվերը Իր վերջին-օրյա ժողովրդի պատմության մեջ:

Այդ ժամանակից սկսած Հիսուսը սկսեց Իր աշակերտներին ցույց տալ, որ պետք է գնա Երուսաղեմ և շատ չարչարանքներ կրի ծերերից, քահանայապետներից և դպիրներից, և սպանվի, և երրորդ օրը հարություն առնի: Այն ժամանակ Պետրոսը, Նրան մի կողմ տանելով, սկսեց սաստել Նրան՝ ասելով. «Քեզանից հեռու լինի դա, Տե՛ր. այդ քեզ հետ չի պատահի»: Բայց Նա դարձավ և ասաց Պետրոսին. «Ետնիցս

զնա, Մատանա՝ դու Ինձ համար գայթակղություն ես, որովհետև խորհում չես Աստծու բաների մասին, այլ՝ մարդկանց»։ Այն ժամանակ Հիսուսն ասաց Իր աշակերտներին. «Եթե մեկը կամենում է Իմ հետևից գալ, թող ուրանա իրեն, վերցնի իր խաչը և հետևի Ինձ։ Որովհետև ով կամենա իր անձը փրկել, կկորցնի այն, իսկ ով Իմ պատճառով կորցնի իր անձը, կգտնի այն։ Որովհետև մարդուն ի՞նչ օգուտ, եթե ամբողջ աշխարհը շահի, բայց իր անձը կորցնի. կամ մարդն ի՞նչ կտա իր անձի փոխարեն։ Որովհետև Մարդու Որդին պիտի գա Իր Հոր փառքով՝ Իր հրեշտակների հետ, և ապա յուրաքանչյուրին պիտի հատուցի՝ ըստ իր գործերի։ Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ. այստեղ կանգնածներից ոմանք մահ չեն ճաշակի, մինչև որ տեսնեն Մարդու Որդուն՝ Իր արքայությամբ գալիս»։ Մատթեոս 16:21–28:

Առաջինը, և հետևաբար առաջին հիշատակման կանոնի հիման վրա՝ ամենակարևոր բանը, որ Հիսուսն Իր աշակերտներին ասաց խաչի չարչարանքների մասին, այն է, որ եթե նրանք ընտրեին հետևել Իրեն, պիտի վերցնեին իրենց սեփական խաչը։ Քույր Ուայթը հստակ ասում է, որ խաչը նաև լծակն է։ Լծակն ու խաչը մարդու անձնական կամքի խորհրդանիշներն են, և ամեն ինչ կախված է կամքի ճիշտ գործադրումից։ Այն գործությունը, որ պահում է Աստծո տաճարը, մոռթված և «սյան» վրա կախված Գառն է։ Մոռթված Գառը ներկայացնում է ստորին՝ մարմնավոր բնության խաչելությունը, իսկ «սյունը», որի վրա կախված է մեռած մարմինը, կամքն է։ Քրիստոսը տվեց Իր օրինակը, թե ինչպես հաղթահարել՝ Իր կամքը մշտապես հնազանդության մեջ պահելով Իր Հոր կամքին, և այդ գործն իրականացնելու համար Նա նստեց գահին Իր Հոր հետ։ Հաղթահարման խորհրդանիշը սյան վրա կախված մոռթված Գառն է։ Այս բոլոր ճշմարտություններն անմիջականորեն առնչվում են նրանց, ովքեր ներկայացված են որպես Պետրոս։

Փիլադելփիային, որ ներկայացված է Էքզեթերի վրանի միջոցով, ասվում է.

Ով որ հաղթի, նրան Իմ Աստծու տաճարում սյուն պիտի դարձնեմ, և նա այլևս դուրս չի գա. և նրա վրա պիտի գրեմ Իմ Աստծու անունը, և Իմ Աստծու քաղաքի անունը, որ նոր Երուսաղեմն է, որ Իմ Աստծուց երկնքից իջնում է. և նրա վրա պիտի գրեմ Իմ նոր անունը։ Ով ականջ ունի, թող լսի, թե ինչ է Հոգին ասում եկեղեցիներին։
Հայտնություն 3:12, 13.

Նա, ով կհաղթի այնպես, ինչպես Քրիստոս հաղթեց, նոր անուն կստանա, ինչպես Սիմոն Բար-Յոնան ստացավ, և նրանք սյուն պիտի դառնան Աստծու տաճարում, ինչպես Քրիստոս է մոռթված Գառնը, որ կախվեց Աստծու տաճարի սյան վրա։ Երբ նրանք կհաղթեն այնպես, ինչպես Քրիստոս հաղթեց, նրանք նույնպես պիտի նստեն գահի վրա երկնային վայրերում, ինչպես Քրիստոս նստեց։

Լաոդիկիային, որ ներկայացված է Վոթերթաունի վրանի միջոցով, ասվում է.

Ահա ես կանգնած եմ դռան առաջ և բախում եմ. եթե մեկը լսի իմ ձայնը և բացի դուռը, ես կմտնեմ նրա մոտ և կընթրեմ նրա հետ, և նա՝ ինձ հետ։ Հաղթողին ես թույլ կտամ ինձ հետ նստել իմ աթոռին, ինչպես որ ես էլ հաղթեցի և նստեցի իմ Հոր հետ՝ Նրա աթոռին։ Ով ականջ ունի, թող լսի, թե ինչ է Հոգին ասում եկեղեցիներին։
Հայտնություն 3:20–22.

Առաջին ճշմարտությունը, որ Հիսուսն ասաց աշակերտներին, երբ սկսեց բացահայտել խաչի չարչարանքները, այն ճշմարտությունն էր, որ մարդիկ պետք է հաղթահարեն ճիշտ այնպես, ինչպես Ինքն էր հաղթահարելու օրինակ տվել: Մարդիկ պետք է խաչեն մարմինը՝ կրքերով և ցանկություններով հանդերձ: Երբ դա կատարվի, նրանք պիտի նստեցվեն երկնավոր տեղերում:

Նույնիսկ երբ մեռած էինք մեղքերի մեջ, կենդանացրեց մեզ Քրիստոսի հետ միասին, (շնորհով եք փրկված), և մեզ հետ հարություն տվեց ու նստեցրեց երկնավորներում՝ Քրիստոս Հիսուսով: Եփեսացիներին 2:5, 6.

Խաչելության ճշմարտությունը՝ անձնական պատասխանատվության տեսանկյունից ներկայացնելուց հետո, Հուդայի ցեղի Առյուծը հավելեց մեկ այլ ճշմարտություն, որը վերաբերում է վերջին օրերին:

Ի՞նչ օգուտ ունի մարդը, եթե ամբողջ աշխարհը շահի, բայց իր անձը կորցնի. կամ ի՞նչ պիտի տա մարդը իր անձի փոխարեն: Որովհետև Մարդու Որդին գալու է Իր Հոր փառքով՝ Իր հրեշտակներով, և այն ժամանակ յուրաքանչյուրին հատուցելու է ըստ իր գործերի: Ճշմարիտ ասում եմ ձեզ, այստեղ կանգնածներից ոմանք մահ չեն ճաշակի, մինչև որ տեսնեն Մարդու Որդուն՝ Իր արքայությամբ գալիս: Մատթեոս 16:26–28.

Երբ Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամը Հուդայի ցեղից եղող Առյուծի կողմից բացվի հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքման ավարտական ժամանակաշրջանում, կլինեն ոմանք, որոնք չեն մեռնի: Այնուհետև Նա մասնավորապես դիմեց հարյուր քառասունչորս հազարին՝ Իր վերջին օրերի այն ժողովրդին, որ մահ չի ճաշակի: Ուստի Կեսարիա Փիլիպպե Իր այցելությունից վեց օր անց Հուդայի ցեղից եղող Առյուծը բացեց մի ճշմարտություն, որը պետք է գորացնեի Իր աշակերտներին խաչի գալիք ճգնաժամի համար, սակայն առավել կարևոր կերպով այն վերաբերում էր շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքին:

Եվ վեց օր հետո Յիսուս իր հետ առաւ Պետրոսին, Յակոբոսին և նրա եղբայր Յովհաննէսին, և նրանց առանձին բարձր լեռ բարձրացրեց: Եվ նրանց առաջ այլակերպուեց. ու նրա դէմքը փայլեց արեգակի պէս, և նրա զգեստները սպիտակ դարձան լոյսի պէս: Եվ ահա նրանց երևացին Մովսէսն ու Եղիան, որոնք խօսում էին նրա հետ: Այն ժամանակ Պետրոսը պատասխանեց և Յիսուսին ասաց. Տէ՛ր, բարի է, որ մենք այստեղ լինենք. եթէ կամենաս, այստեղ երեք տաղաւար շինենք՝ մէկը քեզ համար, մէկը Մովսէսի, և մէկը Եղիայի: Մինչ նա դեռ խօսում էր, ահա մի լուսաւոր ամպ ստուերեց նրանց, և ահա ձայն ամպից, որ ասում էր. Մա է իմ սիրելի Որդին, որով ես հաճեցայ. նրան լսեցէ՛ք: Եվ երբ աշակերտները լսեցին, երեսի վրայ ընկան և խիստ վախեցան: Իսկ Յիսուսը մօտեցաւ, դիպաւ նրանց և ասաց. Վեր կացէ՛ք և մի՛ վախեցէք: Իսկ երբ իրենց աչքերը բարձրացրին, ոչ ոքի չտեսան, բացի միայն Յիսուսից: Եվ երբ լեռից իջնում էին, Յիսուսը պատուիրեց նրանց՝ ասելով. Այս տեսիլքը ոչ ոքի մի՛ պատմէք, մինչև որ Մարդու Որդին մեռելներից յարութիւն առնի: Եվ նրա աշակերտները հարցրին նրան՝ ասելով. Ապա ինչո՞ւ են դպիրներն ասում, թէ Եղիան նախ պէտք է գայ: Իսկ Յիսուսը պատասխանեց և ասաց նրանց. Եղիան

իրօք նախ պիտի գայ և ամեն ինչ վերահաստատի: Բայց ես ձեզ ասում եմ, որ Եղիան արդեն եկել է, և նրան չճանաչեցին, այլ նրա հետ արեցին ինչ որ կամեցան: Նոյնպես էլ Մարդու Որդին նրանցից պիտի չարչարուի: Այն ժամանակ աշակերտները հասկացան, թե նա իրենց հետ խօսում էր Յովհաննես Մկրտչի մասին: Մատթեոս 17:1–13.

Այդ հատվածում Հուդայի ցեղից Առյուծը քանդում է այն ճշմարտությունների կնիքները, որոնք կնքում են հարյուր քառասունչորս հազարը՝ հենց փորձաշրջանի փակվելուց առաջ, որովհետև «ժամանակը մոտ է»: Նա նախ նույնացրեց խաչի տառապանքը և այդ փորձառությունը ներկայացրեց որպես որոշիչ տարբերություն մի դասի, որը կիրառարվեր իր կամքը գործադրելուց՝ մարմինը խաչելու մեջ, և մի դասի միջև, որը կհետևեր Քրիստոսի օրինակին: Այնուհետև Նա նրանց ներկայացրեց, որ իրենք ներկայացնում էին երկրի պատմության վերջին սերունդը, երբ պիտի լինեին մարդիկ, որոնք ապրելու էին 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին տեղի ունեցած կնիքների բացվելու ժամանակից մինչև Նրա վերադարձը:

Այնուհետև Նա ներկայացրեց Իր փառավորված էության մի տեսիլք, և Նրա հետ էին Մովսեսն ու Եղիան: Կնքման այն պատգամը, որ բացվում է, Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունն է, որը կապված է Մովսեսի և Եղիայի հետ, և այդ պատգամը սկսեց բացվել 2023 թվականի հուլիսին, երբ Հայտնության գրքի տասնամեկերորդ գլխի երկու վկաները, որոնք Մովսեսն ու Եղիան են, տող առ տող հաստատվեցին որպես այն խորհրդանիշները, որոնք ներկայացնում էին հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը: Երբ երեք աշակերտները տեսան տեսիլքը և լսեցին Աստծո ձայնը, «նրանք երեսնիվայր ընկան և շատ վախեցան: Եվ Հիսուսը մոտեցավ, դիպավ նրանց և ասաց. Վեր կացեք և մի՛ վախեցեք»:

Տեսիլքը, որ երեք աշակերտները տեսան, ներկայացնում է վերջին օրերում Քրիստոսի փառքի տեսիլքը, և հետևաբար դա նույն այն տեսիլքն է, որ Դանիելը տեսավ տասներորդ գլխում:

Եվ ես՝ Դանիելս միայն, տեսիլքը տեսա, որովհետև այն մարդիկ, որ ինձ հետ էին, տեսիլքը չտեսան. սակայն մեծ դող ընկավ նրանց վրա, այնպես որ փախան՝ թաքնվելու: Ուստի ես մենակ մնացի և տեսա այս մեծ տեսիլքը, և իմ մեջ ուժ չմնաց, որովհետև իմ գեղեցկությունն իմ մեջ ապականության փոխվեց, և ես ոչ մի ուժ չպահպանեցի: Մակայն լսեցի նրա խոսքերի ձայնը. և երբ լսեցի նրա խոսքերի ձայնը, խոր քնի մեջ ընկա իմ երեսի վրա, երեսս դեպի գետին: Եվ ահա, մի ձեռք դիպավ ինձ, որը ինձ կանգնեցրեց ծնկներիս վրա և ձեռքիս ափերի վրա: Եվ նա ասաց ինձ. «Ո՛վ Դանիել, մեծապես սիրված մարդ, հասկացիր այն խոսքերը, որ ես ասում եմ քեզ, և կանգնի՛ր ուղիղ, որովհետև այժմ քեզ մոտ եմ ուղարկված»: Եվ երբ նա այս խոսքն ասաց ինձ, ես կանգնեցի դողալով: Այն ժամանակ նա ասաց ինձ. «Մի՛ վախեցիր, Դանիել, որովհետև առաջին իսկ օրից, երբ սիրտդ դրեցիր հասկանալու և քո Աստծու առաջ քեզ խոնարհեցնելու համար, քո խոսքերը լսվեցին, և ես եկել եմ քո խոսքերի համար»: Դանիել 10:7–12:

Մատթեոսի տասնյոթերորդ գլխի այլակերպության տեսիլքը Դանիելի տասներորդ գլխի հայելանման տեսիլքն է, որը տեղի է ունենում այն ժամանակ, երբ Եզեկիելի մեռած չոր ոսկորները հարություն են առնում: Տեսիլքը և դրա հետ կապված պատգամը՝ դրսևորում են երկրպագուների երկու դաս՝ մեկը Էքսեթերի վրանում, իսկ մյուսը՝ Ուոթերթաունի վրանում, որը Երեմիայի ծաղրողների ժողովքն է և Հովհաննեսի սատանայի ժողովարանը: Ինչպես Դանիելի վկայության մեջ տեսիլքի ազդեցությունների պարագայում, այնպես էլ՝ «երբ աշակերտները սա լսեցին, երեսի վրա ընկան և շատ վախեցան: Եվ Հիսուս մոտեցավ, դիպավ նրանց և ասաց. Վե՛ր կացե՛ք և մի՛ վախեցե՛ք»: Տեսիլքը երկու դեպքում էլ լսելի և տեսանելի էր, և երկու օրինակներում էլ վախ էր առաջացնում: Երկու վկայություններում էլ զորացնելու համար «հպում» էր պահանջվում:

Այլ բաների թվում, պայծառակերպության տեսիլքը վկայություն էր այն բանի, որ Աստծո Խոսքը երբեք չի խափանվում, որովհետև Մատթեոսի տասնվեցերորդ գլխի վերջին համարում Հիսուս ասել էր. «Ճշմարիտ եմ ասում ձեզ. այստեղ կանգնածներից ոմանք մահ չեն ճաշակի, մինչև որ տեսնեն մարդու Որդուն՝ իր արքայությամբ եկողը»: Պայծառակերպությունը «մարդու Որդու»՝ Իր արքայությամբ գալու պատկերավոր ցուցադրությունն էր:

«Այլակերպության լեռան վրա Մովսեսը Քրիստոսի՝ մեղքի և մահվան նկատմամբ հաղթության վկան էր: Նա ներկայացնում էր նրանց, ովքեր արդարների հարության ժամանակ պետք է դուրս գան գերեզմանից: Իսկ Եղիան, որ առանց մահ տեսնելու երկինք էր փոխադրվել, ներկայացնում էր նրանց, ովքեր Քրիստոսի երկրորդ գալստյան ժամանակ ողջ պիտի լինեն երկրի վրա և որոնք «պիտի փոխվեն, ակնթարթորեն, աչք թարթելու մեջ, վերջին փողի ժամանակ»։ Երբ «այս մահկանացուն պետք է հագնի անմահություն», և «այս ապականացուն պետք է հագնի անապականություն»: Ա Կորնթացիս 15:51–53: Հիսուսը հագեցած էր երկնքի լույսով, ինչպես պիտի երևա, երբ գա «երկրորդ անգամ՝ առանց մեղքի, ի փրկություն»: Որովհետև Նա պիտի գա «Իր Հոր փառքով՝ սուրբ հրեշտակների հետ»: Եբրայեցիս 9:28, Մարկոս 8:38: Փրկչի՝ աշակերտներին տված խոստումն այժմ կատարվեց: Լեռան վրա ապագա փառքի արքայությունը ներկայացվեց փոքրացված պատկերով,—Քրիստոսը՝ Թագավորը, Մովսեսը՝ հարություն առած սրբերի ներկայացուցիչը, և Եղիան՝ փոխադրվածների ներկայացուցիչը»: The Desire of Ages, 421.

Կնքման ճշմարտությունը ներառում է այն նույնականացումը, որ հարյուր քառասունչորս հազարը նրանք են, որոնք ներկայացված են Հայտնության յոթերորդ գլխում, որոնք չեն մահանում և ներկայացված են Եղիայի կողմից, իսկ Հայտնության յոթերորդ գլխի մեծ բազմությունը նրանք են, որոնք ներկայացված են Մովսեսի կողմից, որոնք մահանում են: Մի խումբը կանչվում է Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի առաջին ձայնով, իսկ մյուս խումբը՝ Հայտնության տասնյոթերորդ գլխի երկրորդ ձայնով:

Հպումից հետո Հիսուսը աշակերտներին տվեց հետագա հրահանգ, երբ ասաց. «Տեսիլքը ոչ ոքի չասեք, մինչև որ Մարդու Որդին մեռելներից հարություն առնի»:

Պայծառակերպության տեսիլքը, որ հայելու տեսիլքն է, և Եսայու տեսիլքը վեցերորդ գլխում, և Պողոսի տեսիլքը, երբ նա երրորդ երկնքում էր, և Եզեկիելի՝ անիվների մեջ եղող անիվների տեսիլքը կնքված էր Հուդայի ցեղի Առյուծի կողմից մինչև Քրիստոսի հարությունից հետո:

Քրիստոսի հարությունը ներկայացնում է այն երկու վկաների հարությունը, որոնք հենց այդ տեսիլքում Քրիստոսի հետ էին, և նրանք պետք է հարություն առնեին 2023 թվականի հուլիսին: Այդ պահին կնքման լուրը պետք է ապակնքվեր Հայտնություն տասնմեկի երկու վկաների և հավատարիմների երկու խմբերի համար, և այն պետք է դրվեր աշխարհի վերջում Քրիստոսի փառքի հայելու տեսիլքի համատեքստում:

Կնիքման պատգամը նույնպես պիտի դրվի Հայտնություն գրքի առաջին գլխի առաջին երեք համարների համատեքստում, որտեղ ներկայացված է հաղորդակցության այն շղթան, որը խորհրդանշում է աստվածայնության և մարդկության միավորումը, այն քայլ առ քայլ ընթացքի մեջ, որով կնիքման պատգամը մատուցվում է նրանց, ովքեր թեկնածուներ են լինելու հարյուր քառասունչորս հազարի թվում:

Քայլ առ քայլ ընթացքը Հորից էր՝ դեպի Որդին, դեպի Գաբրիել հրեշտակը, դեպի Հովհաննեսը, դեպի եկեղեցիները: Աստվածային Հորից՝ դեպի աստվածային և մարդկային Որդին, դեպի չընկած արարածը (Գաբրիելը), դեպի ընկած արարածը (Հովհաննեսը), դեպի Ասիայում գտնվող եկեղեցիները (աշխարհը): Այս հինգ քայլերը հստակորեն մատնանշվում են հենց Հիսուս Քրիստոսի Հայտնության առաջին իսկ հիշատակության մեջ, և որևէ մեկ քայլը մերժելը նշանակում է մերժել նրանց բոլորին:

Այդ հայտնությանը համահունչ՝ աշակերտները ապա հարցրին Հիսուսին. «Ուրեմն ինչո՞ւ են դպիրներն ասում, թե Եղիան նախ պետք է գա»: Եվ Հիսուսը պատասխանեց ու նրանց ասաց. «Եղիան ճշմարտապես նախ պիտի գա և ամեն բան վերահաստատի: Բայց ասում եմ ձեզ, որ Եղիան արդեն եկել է, և նրանք նրան չճանաչեցին, այլ նրա հետ արեցին ինչ որ կամեցան: Նույնպես էլ Մարդու Որդին պիտի չարչարվի նրանցից»: Այն ժամանակ աշակերտները հասկացան, որ նրանց հետ Հովհաննես Մկրտչի մասին էր խոսում:

Հովհաննես Մկրտչի և Հովհաննես Հայտնիչի մարգարեական դերը կնքման լուրի մի տարր է, և Ուրթերթաունի վրանում նրանք, ովքեր ընտրեցին անտեսել Սամուել Մոռուի լուրը, ներկայացնում են նրանց, ովքեր չեն կամենում ընդունել, որ Տերն Ինքն է ընտրում այն մարդկանց, որոնց ցանկանում է ընտրել: Այն ձայնը, որ ընտրվեց 1989 թվականին, որը 1776 թվականից երկու հարյուր քսան տարի անց՝ 1996 թվականին, առաջինը հրապարակեց իր լուրը, որը պահակն էր, որ ճանաչեց, թե երրորդ վայրը հասել էր 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, որը ներկայացրեց 2020 թվականի հուլիսի 18-ի մեղավոր լուրը, կնքման լուրի մի մասն է, և նրա դերը ներկայացված է Հովհաննես Մկրտչով:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Ես տեսա մի խումբ, որ կանգնած էր լավ պահպանված և հաստատուն՝ ոչ մի կերպ երես չտալով նրանց, ովքեր կցանկանային խախտել մարմնի հաստատված հավատը: Աստված նրանց նայեց հավանությամբ: Ինձ ցույց տրվեցին երեք աստիճաններ՝ առաջին, երկրորդ և երրորդ հրեշտակների պատգամները: Իմ ուղեկցող հրեշտակն ասաց. «Վա՛յ նրան, ով այս պատգամներից որևէ մի քար կշարժի կամ մի քորոց կխախտի: Այս պատգամների ճշմարիտ ըմբռնումը կենսական կարևորություն ունի: Հոգիների ճակատագիրը կախված է այն բանից, թե ինչպես են դրանք ընդունվում»: Ես կրկին իջեցվեցի այս պատգամների միջով և տեսա, թե որքան թանկ էր Աստծո ժողովուրդը գնել իր փորձառությունը: Այն ձեռք էր բերվել շատ տառապանքի և սաստիկ պայքարի միջոցով: Աստված նրանց առաջնորդել էր քայլ առ քայլ, մինչև որ նրանց դրել էր ամուր, անշարժ հարթակի վրա: Ես տեսա անձանց, որոնք մոտեցան հարթակին և քննեցին հիմքը: Ոմանք ուրախությամբ իսկույն բարձրացան դրա վրա: Մյուսները սկսեցին թերություն գտնել հիմքի մեջ: Նրանք ցանկանում էին, որ բարելավումներ արվեն, և այդ ժամանակ հարթակն ավելի կատարյալ կլիներ, իսկ ժողովուրդը շատ ավելի երջանիկ: Ոմանք իջան հարթակից՝ այն գննելու համար, և հայտարարեցին, թե այն սխալ է դրված: Բայց ես տեսա, որ գրեթե բոլորը հաստատուն կանգնած էին հարթակի վրա և հորդորում էին նրանց, ովքեր իջել էին, դադարեցնել իրենց գանգատները. որովհետև Աստված էր Վարպետ Շինարարը, իսկ նրանք կոչվում էին Նրա դեմ: Նրանք պատմում էին Աստծո այն հրաշալի գործը, որը նրանց առաջնորդել էր դեպի հաստատուն հարթակը, և միաբանությամբ իրենց աչքերը բարձրացնելով դեպի երկինք՝ բարձրաձայն փառավորում էին Աստծուն: Սա ազդեց նրանցից ոմանց վրա, ովքեր գանգատվել էին և լքել հարթակը, և նրանք խոնարհ տեսքով կրկին բարձրացան դրա վրա»:

«Ինձ դարձյալ ցույց տրվեց Քրիստոսի առաջին գալստյան հռչակումը: Հովհաննեսը ուղարկվեց Եդիայի ոգով և զորությամբ՝ պատրաստելու Հիսուսի ճանապարհը: Նրանք, ովքեր մերժեցին Հովհաննեսի վկայությունը, օգուտ չստացան Հիսուսի ուսմունքներից: Նրա գալուստը կանխագուշակող լուրին նրանց հակառակությունը նրանց դրեց այնպիսի դրության մեջ, որ նրանք չէին կարող հեշտությամբ ընդունել ամենահզոր ապացույցը, թե Նա էր Մեսիան: Սատանան Հովհաննեսի պատգամը մերժողներին դրդեց գնալու դեռ ավելի հեռու՝ մերժելու և խաչելու Քրիստոսին: Այդ անելով՝ նրանք իրենց դրեցին այնտեղ, ուր չէին կարող ընդունել Պենտեկոստեի օրը տրվող օրհնությունը, որը նրանց պիտի սովորեցներ ճանապարհը դեպի երկնային սրբարանը: Տաճարի վարագույրի պատռվելը ցույց տվեց, որ հրեական զոհաբերություններն ու կարգադրություններն այլևս չէին ընդունվելու: Մեծ Զոհը մատուցվել էր և ընդունվել, և Սուրբ Հոգին, որ իջավ Պենտեկոստեի օրը, աշակերտների միտքը երկրային սրբարանից տեղափոխեց դեպի երկնայինը, ուր Հիսուսն Իր իսկ արյամբ մտել էր, որպեսզի Իր աշակերտների վրա հեղի Իր քավության բարիքները: Բայց հրեաները մնացին լիակատար խավարի մեջ: Նրանք կորցրին ողջ այն լույսը, որ կարող էին ունենալ փրկության ծրագրի վերաբերյալ, և դեռևս ապավինում էին իրենց անպիտան զոհերին ու ընծաներին: Երկնային սրբարանը զբաղեցրել էր երկրայինի տեղը, սակայն նրանք փոփոխության մասին ոչ մի գիտություն չունեին: Ուստի նրանք չէին կարող օգուտ քաղել սուրբ վայրում

Քրիստոսի միջնորդությունից»:

«Շատերը սարսափով են նայում այն ընթացքին, որով հրեաները մերժեցին և խաչեցին Քրիստոսին. և երբ կարդում են Նրա ամոթալի չարչարանքի պատմությունը, կարծում են, թե սիրում են Նրան, և չէին ուրանա Նրան, ինչպես Պետրոսը, կամ չէին խաչի Նրան, ինչպես հրեաները: Բայց Աստված, որ կարդում է բոլորի սրտերը, փորձության է ենթարկել այն սերը դեպի Հիսուսը, որ նրանք պնդում էին, թե զգում են: Ամբողջ երկինքը խորագույն հետաքրքրությամբ հետևում էր առաջին հրեշտակի պատգամի ընդունելությանը: Սակայն շատերը, ովքեր դավանում էին, թե սիրում են Հիսուսին, և արտասվում էին, երբ կարդում էին խաչի պատմությունը, ծաղրեցին Նրա գալստյան բարի լուրը: Փոխանակ պատգամը ուրախությամբ ընդունելու, այն հայտարարեցին մոլորություն: Նրանք ատեցին նրանց, ովքեր սիրում էին Նրա հայտնվելը, և դուրս թողեցին նրանց եկեղեցիներից: Նրանք, ովքեր մերժեցին առաջին պատգամը, չէին կարող օգուտ քաղել երկրորդից. և ոչ էլ օգուտ քաղեցին կեսգիշերյան աղաղակից, որը պետք է պատրաստեր նրանց, որպեսզի հավատքով Հիսուսի հետ մտնեն երկնային սրբարանի Սրբությունների Սուրբը: Եվ մերժելով առաջին երկու պատգամները՝ նրանք այնպես են խավարեցրել իրենց հասկացողությունը, որ չեն կարող տեսնել որևէ լույս երրորդ հրեշտակի պատգամում, որը ցույց է տալիս ճանապարհը դեպի Սրբությունների Սուրբը: Ես տեսա, որ ինչպես հրեաները խաչեցին Հիսուսին, այնպես էլ անվանական եկեղեցիները խաչեցին այս պատգամները, և այդ պատճառով նրանք ոչ մի գիտություն չունեն դեպի Սրբությունների Սուրբը տանող ճանապարհի մասին, և չեն կարող օգուտ քաղել այնտեղ Հիսուսի միջնորդությունից: Ինչպես հրեաները, որոնք մատուցում էին իրենց անօգուտ զոհերը, նրանք ևս իրենց անօգուտ աղոթքներն են բարձրացնում դեպի այն բաժանմունքը, որից Հիսուսը դուրս է եկել. և սատանան, գոհ լինելով այդ խաբեությունից, ընդունում է կրոնական կերպարանք և այդ դավանող քրիստոնյաների միտքը դեպի իրեն է տանում՝ գործելով իր գործությամբ, իր նշաններով և սուտ հրաշքներով, որպեսզի նրանց ամրացնի իր որոգայթում: Մեկին նա խաբում է մի կերպ, մյուսին՝ այլ կերպ: Նա տարբեր մոլորություններ է պատրաստել՝ տարբեր մտքերի վրա ազդելու համար: Ոմանք սարսափով են նայում մի խաբեության, մինչդեռ հեշտությամբ ընդունում են մեկ ուրիշը: Սատանան ոմանց խաբում է Սպիրիտուալիզմով: Նա նաև գալիս է որպես լույսի հրեշտակ և կեղծ բարենորոգումների միջոցով տարածում է իր ազդեցությունը երկրով մեկ: Եկեղեցիները ցնծում են և կարծում, թե Աստված է իրենց համար հրաշալի կերպով գործում, մինչդեռ դա մեկ այլ հոգու գործն է: Այդ գրգռվածությունը կմարի և աշխարհն ու եկեղեցին կթողնի ավելի վատ վիճակում, քան առաջ էր»:

«Ես տեսա, որ անվանական աղվենտիստների և ընկած եկեղեցիների մեջ Աստված ունի անկեղծ զավակներ, և մինչ պատուհասները պիտի թափվեն, սպասավորներն ու ժողովուրդը պիտի կանչվեն դուրս այս եկեղեցիներից և ուրախությամբ պիտի ընդունեն ճշմարտությունը: Սատանան գիտի այս բանը, և նախքան երրորդ հրեշտակի բարձրաձայն աղաղակը կհնչի, նա գրգռվածություն է հարուցում այս կրոնական մարմինների մեջ, որպեսզի նրանք, ովքեր մերժել են ճշմարտությունը, կարծեն, թե Աստված իրենց հետ է: Նա հույս ունի խաբել անկեղծներին և նրանց

առաջնորդել մտածելու, թե Աստված դեռևս գործում է եկեղեցիների համար: Բայց լույսը պիտի շողա, և բոլոր անկեղծները պիտի լքեն ընկած եկեղեցիները և իրենց դիրքը պիտի բռնեն մնացորդի հետ»: Վաղ Գրություններ, 258–261: